

20. évközi vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai, 20-ik évközi vasárnap evangéliumában, a beteg leányaért esedező édesanyáról szóló érdekes fordulatokkal bíró történetet fogjuk hallani. Az Úr Jézus megdicséri az édesanyát nagy hitéért, és erre való tekintettel meggyógyítja leányát. Mi hasonló helyzetekben milyen kitartóan, és milyen nagy hittel tudjuk kérni az égi segítséget?

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy mi nem tesszük meg mindazt szeretted-kért, amit a Kánaáni édesanya megtett leányaért. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy bajainkban ritkán fordulunk Hozzád segítségédért, pedig Te értünk lettél emberré. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy oly sokszor elfelejtjük Neked megköszönni a nekünk nyújtott égi segítséget. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A mai evangéliumban könnyen megütközhetünk az Úr Jézus magatartásán. Egészen természetes, hogy egy édesanya minden hajszálba belekapaszzkodik, ha beteg gyermeke meg-mentéséről van szó.

Midőn az Úr Jézus Szidon vidékére érkezett, már megelőzte híre. Tanításáról, csodáiról, beteggyógyításairól sokat beszéltek az emberek.

A kánaáni asszony beteg lányán az orvosok nem tudtak segíteni. De íme, itt van Jézus, akiről az a hír járja, hogy betegeket gyógyít, gyógyíthatatlan betegeket. Fölcsillan előtte a remény, és ezzel a kéréssel fordul Jézushoz: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtam! Gyermeke és ezzel önmaga számára kér segítséget. Hiszen leánya betegsége őt is kikészítette, felőrölte idegeit.

A kérés elhangzik és ekkor valami szokatlan dolog történik. Az a Jézus, aki annyi jelét adta részvétének, most érthetetlen módon közönyös marad és hallgatásba burkolózik. Szóra sem méltatja az asszonyt.

Mintha csak megisméltódne a kánaai menyegző jelenete, amikor Jézus saját édesanyját is visszautasítani látszik. De amint Kánában, úgy itt is, tudta Jézus, hogy mit fog cselekedni. És azt is, hogy miért cselekszik így...? A körülötte állókért..., a szavait hallókért..., egy nagy igazság kimondásáért. Annak kimondásáért, hogy Ő Izrael népéhez, Isten választott népéhez küldetett, amiként ezt az Úr prófétái által megígérte nekik. Az Úr ugyanis hűséges ígéreteihez, még akkor is, ha választott népe hűtlenül viszonyul hozzá. Ő ugyanis azt akarta, hogy ez a kis ország, Izrael, *az egy Isten eszme, a kinyilatkoztatások őrzője és hordozója*, legyen bölcsője annak a kereszténységnek, amelynek hazája az egész földkerekség.

Ám a választott nép fiai közül sokan, – szinte az egész nép – visszautasította a Messiást. Annak ellenére, hogy pazar bőkezűséggel szórta eléjük igéje kenyerét, amely kenyérnek a morzsáiért esedezik most oly mélységes hittel a zsidók által megvetett pogány nép leánya...

És itt a nagy figyelmeztetés a szavait hallók, s tetteit látók felé, a választott nép felé! A pogányok sem maradnak ki Isten országából. A Messiást

visszautasítók helyét mindig mások foglalják el Isten országában. És ez egy nagy tanulság is egyben, nemcsak az ószövetségi néphez, hanem az újszövetségi néphez tartozók számára, számunkra is.

Az apostolok megsokallhatták az asszony rimánkodását és látva Jézus vonakodását, ezt tanácsolták neki: Küldd el! A választott néphez tartozó apostolok, megvetően nézhettek a porba térdeplő asszonyra.

De nem így Jézus! Azért hagyta rimánkodni az asszonyt, azért állta kérése ostromát, hogy megnyilatkozhassék a hit ereje! Ez a hit értékebb, mint a választott néphez való tartozás. Ez a hit nem csak a hegyeket mozgatja meg, hanem az irgalmas Isten szívét is.

Meg kell tanulnia ezt minden apostolnak: nem a test és a vér nyitja meg előttünk Isten országát, hanem a hit ereje. Nem a test szerinti származás, nem az anyakönyv szerinti keresztény mivolt, hanem az élő hittel igazolt, hiteles keresztény mivolt!

A hit felértékelése vissza-visszatérő refrénje az evangéliumnak. Jézus az anyát nem szeretetéért, nem alázatosságáért, hanem hitéért dicséri meg! A gyermek iránti szeretet természetes velejárója az anyai szívnek, de a hit erőfeszítést igénylő magatartása az embernek. Nagy a te hited asszony! – mondta Jézus a kánaáni asszonynak, és ezt szeretné mondani nekem és neked is! De vajon nagy-e a mi hitünk?

Tagadhatatlan, az istenhit, a felvilágosultság kora óta, komoly válságon ment át. Ennek egyik oka, hogy a felvilágosodás által útjára indított tudományos és technikai forradalom, az elmúlt két évszázadban, egyre közelebb vitték az emberiséget az értelem korához. Már-már úgy tűnt, hogy leáldozott a vallások és a hit ereje.

Mai világunkban azonban a hagyományos vallások, elsősorban a három világvallás: a kereszténység, az iszlám és a judaizmus megerősödésének, sőt újjászületésének vagyunk a tanúi. Ma együtt van jelen a két tendencia: a hit, a vallás kioltásának, és újjászületésének a tendenciája.

A világlobalomra törő, magát kereszténynek hazudó globalizációs hatalom, az ősi római elvet, a divide et impera elvet valló hatalommesterien szítja az újjászülető vallások közötti ellentétet. A békés együttélés helyett vallási színezetű háborúkat hoz létre világszerte. A hatalma alá kerülőkből pedig a szabadság, a demokrácia kiüresített fogalmainak hangoztatásával oltja ki a hitet.

Ebben a zűrzavaros világban sokan a vallásos hitet egyszerűen csak menedékháznak tekintik, földi jólétet biztosító életbiztosításnak. Pedig az Úr Jézus nem gondtalan életet „csak” üdvösséget ígért követőinek.

A kánaáni asszony leborult Jézus előtt és feléje nyújtotta Istent megszólaltató valutáját: a hitét. Minden visszautasítás ellenére hitt, mert hinni akart. Példája arra tanít, hogy a hit melletti döntés elsősorban nem az értelem, hanem akarat kérdése. A hit a nem okoskodásunk terméke, hanem egy akart egy kért kegyelmi ajándéka az Úristennek. Ezt az értékes kincset törékeny cserépedényben őrizzük. Vigyázzunk reá! Mert így lesz az a léleknek nyugalmat, s örök életet adó hit.

Ámen

F. F.